

Tilfredshed af en stor Del af Fiskerbefolkningen navnlig ved de sydlige Farvande.

Med Hensyn til Formuleringen af Bestemmelsen skal man endelig bemærke, at man ikke har anset det for nødvendigt at undtage Vesterhavet, Stagerat og Kattegat fra Forbudet, idet Aalevaad ikke benyttes i disse Farvande.

§ 11, næstsidste Stykke. Erfaringen har vist, at der i Loven tiltrænges en Bestemmelse om, hvad der skal forstaaes ved Agnvaad, for at ikke Forbudene mod Brugen af Vaad skulle blive omgaaede ved, at Fiskerne benytte almindelige Vaad og Aalevaad under Paastud af, at de bruge dem til Fangst af Agn.

Den foreslaaede Maximums Størrelse for Agnvaaddene, der af Hensyn til Kontrollen kun bør tillades benyttede om Dagen, er fuldt ud tilstrækkelig til Agnfiskeri, medens den ubeløfter Vaaddenes Benyttelse til andet Fiskeri.

Agnvaad af Lærred benyttes paa Stagen, hvor det er af Betydning for Fiskeriet, at dets Størrelse og Benyttelse ikke indskrænkes; det er derfor undtaget fra Bestemmelsen, der ikke derved kan omgaaes, idet Vaad af Lærred kun kunne benyttes som Agnvaad.

§ 11, sidste Stykke. Opmærksomheden er i den nyeste Tid bleven henledet paa den skadelige Virkning, der er forbunden med Brugen af Stangeredstaber med Pig — Pighyltre, Aalekamme osv. —, idet disse saare og bestadige Fisken i langt højere Grad end de øvrige benyttede Stangeredstaber (Savlystre).

Ved Revisionen af Fiskeriloven har man derfor haft under Overvejelse, om Brugen af alle Stangeredstaber med Pig ikke burde forbydes.

Tanken herom har dog maattet opgives, idet det maa erkendes, at et saadant Forbud ikke for Tiden vilde kunne gennemføres uden alt for stor Ulempe for Fiskerne, der i meget stort Omfang benytte de nævnte Redstaber og paa mange Steder endog slet ikke kende Savlystret.

Bestemmelsen i den gældende Lovs § 12 om Indretningen af Sav og Pighyltre m. m. er derfor uforandret optagen i Lovforslaget.

ad § 12 (nvv. § 10).

For Hjordene og de mindre Indbunde har den Afstand af 300 Favne, der ifølge den gældende Lovs § 10 skal være mellem Bundgarn vist sig at være for høj, og man har derfor paa Grundlag af de derom i de forskellige Bedtægter indeholdte Bestemmelser foreslaaet Afstanden mellem Bundgarn i deslige Bunde fastsat til 200 Favne.

Erfaringen har ligeledes vist, at det nugældende Forbud mod Fiskeri i en Afstand af 200 Favne til Siderne fra et Bundgarn kan taale nogen Vempelse, hvorfor man har foreslaaet Afstanden indskrænket til 100 Favne.

ad § 14 (nvv. § 56).

Ved de fra den danske biologiske Station anstillede Undersøgelser — om hvilke man henviser til Stationens Beretning IV — er det godtgjort, at ialtsald de vigtigste af Fjlynderfiskene, nemlig Rødspætte, Pighvar, Sletthvar og Tunge ere i Besiddelse af saa stor Levedygtighed, at de, naar de ere fangede med de i vore Farvande benyttede Redstaber, saa godt som altid atter ville kunne udsættes i Havet i levende og levedygtig Stand. Ganste det samme er — som almindelig bekendt — Tilfældet med Aalen.

Forbudet mod Slanbringelse af Undermaalsfisk af de nævnte Arter i Forbindelse med Paabudet om, at Undermaalsfisk straks efter Fangsten paany skulle udsættes i Havet, vil derfor kunne blive af stor Betydning og i langt højere Grad hindre Tilintegørelse af umoden Fisk end det tilsvarende Forbud i den gældende Lovs § 56, der kun omfatter Røb og Salg af Undermaalsfisk.

En tilsvarende Regel er i Fiskerikonventionen mellem Danmark og Sverig aftalt for de nævnte Fjlynderfisks Vedkommende; for Aalen er derimod ingen saadan Bestemmelse truffen i Konventionen, da Aalefiskeriet er uden Betydning i de af Konventionen omfattede Farvande.

De foreslaaede Mindstemaal ere bestemte paa Grundlag af de fra den biologiske Station foretagne Undersøgelser og beregnede efter Fiskenes Total længde o: fra Snudespids til Halepids. Denne Maalregel, der er anvendt i den dansk-svenske Fiskerikonvention og som bruges saavel i Sverig som andesteds i Udlandet, maa anses for mere hensigtsmæssig end den ved den gældende Fiskerilovs § 56 foreskrevne, hvorefter Maalet skal tages fra Snudespidsen til Halefinnens Bagrod, ligesom dens Indførelse her i Landet vil være af Betydning i videnskabelig Henseende.

Da det foreslaaede Rødspættemaal af $9\frac{1}{2}$ Tomme, beregnet som anført, er ca. $\frac{1}{4}$ Tomme mindre end det nugældende Maal for denne Fisk, og da Pighvar og Sletthvar, for hvilke Maalene ere ca. $3\frac{3}{4}$ Tomme højere end efter den gældende Lov, kun i mindre Omfang fanges paa Østerritoriet, kan det ikke anses for nødvendigt, som slet i